

Нічний портьє

КУПИТИ

«Нічний портъє» - це гра на великі ставки... Ви не зможете здатися передчасно

- **Серія художньої літератури «КУЛЬТРЕAD»**

Ще кілька років тому Дуглас пілотував літаки й не мав проблем із фінансами. Але тепер він змушений працювати нічним портъє за мізерну платню.

Одного разу в номері він знаходить тіло постояльця - і купу грошей поруч із ним. Без зайвих вагань Дуглас хапає їх і тікає. В його руках - шанс на щасливе багате життя. Та справжні господарі цього статку вже вийшли на пошуки, тож Дуглас плутає сліди й летить у Європу.

Опинившись у безпеці, він із жахом бачить, що переплутав багаж в аеропорту! Новий господар валізи з грошима - екстравагантний шахрай Фабіан - пропонує долучитися до своїх махінацій.

Чи ризикне Дуглас довіритися незнайомцю, коли гроші так близько?

Ніч, я на самоті, за замкненими дверима, за куленепробивною шибкою. А зовні — Нью-Йорк у безпросвітних лабетах січня. Протягом останніх двох років я шість разів на тиждень приходив сюди за годину до півночі, а виходив уранці о восьмій. Задоволення не відчував, невдоволення теж. У приміщенні тепло, робота нескладна, розмовляти майже не доводилось.

Робочі обов'язки залишали мені час на мої вподобання, ніхто мною не командував, не змінював звичний нічний розпорядок. Витративши годину на «Програму перегонів», я розрахував свої ставки на завтра. Це бадьорий часопис, пишуть там жваво, у майбутнє дивляться впевнено, відновлюючи надію у кожному наступному номері.

Я закінчив обчислення, урахувавши час, вагу, відстань, сонячність, дощ, і взявся за книжку — у мене завжди під рукою стос на мій смак. А на поживу тілесну я мав сандвіч і пляшку пива, які купив по дорозі на роботу. Двічі за ніч я робив гімнастичні вправи для рук, ніг і живота. Попри мій сидячий спосіб життя, я у свої тридцять три роки міцніший і в кращій фізичній формі, ніж був у двадцять. Просто зростом я ледь дотягну до метра вісімдесят, а важу вісімдесят чотири кілограми. Люди дивуються, коли чують, що я так багато важу. Моє самолюбство від цього не страждає. Я б хотів мати вищий зріст. Жінки, бува, казали, що У мене хлоп'яча зовнішність. Я не вважав це компліментом — за матусею я не тужив. Як і більшість чоловіків, я волів бути схожим на чолов'яг того типу, що грають у телевізорі капітанів морських піхотинців або ватажків зухвалих авантюристів.

Я працював з арифмометром, підсумовуючи для наступної зміни баланс дня. Коли я бив по кнопках, машина дзижчала, наче величезна сердита комаха. Звук, який спочатку мене дратував, тепер став звичним - ритмічний і заспокійливий. За шибкою з'яв п'тьмою готельний вестибюль.

Керівництво економило на електриці, власне, як і на всьому іншому.

Куленепробивну шибку на рецепції встановили після того, як мого попередника відлупцювали та пограбували вже вдруге. Нічному порт'є наклали сорок три шви. Він змінив сферу діяльності.

Цю роботу я отримав завдяки тому, що мати спонукала мене пройти річний курс із діловодства у коледжі. Вона була дуже наполеглива. Мовляв, за чотири роки навчусь хоч чогось корисного. Я закінчив коледж одинадцять років тому, моя мати на той час уже померла.

Готель називався «Сент-Огастен». Важко сказати, чому перший власник назвав його так: сумував за півднем чи мав якийсь незбагнений релігійний мотив. На стінах не було жодного розп'яття, і лише чотири горщики з каучу-коносними рослинами у занехаяному вестибюлі натякали на можливий зв'язок з тропіками. Хоча зовні готель був досить респектабельним, насправді він бачив кращі часи.

Як і його клієнти. За проживання вони платили помірно, тож небагато очікували навзаєм. За винятком двох-трьох гостей, що тинялися допізна, я майже ні з ким не мав нагоди розмовляти. Я ходжу на роботу не теревені правити. Доволі часто на пульті не спалахувало жодної лампочки за ніч. Мені платили сто двадцять п'ять доларів на тиждень.

Жив я у кімнаті з кухонькою та ванною на Східній вісімдесят першій вулиці.

За ніч мене потурбували тільки раз — опісля першої години згори спустилася повія, тож мені довелося відчиняти їй вхідні двері. Я і гадки не мав, до кого вона приходила, бо ще не чергував, коли вона тут з'явилась. Збоку від вхідних дверей була кнопка дзвінка, що автоматично їх відчиняла, але минулого тижня пристрій зламався. Холодне нічне повітря перехопило мені дух, тож я з полегшенням зачинив двері та повернувся на робоче місце.

На моєму столі лежала «Програма перегонів», розгорнута на завтрашньому розкладі перегонів у місті Галія. Теплий вакаційний південь. Я вже зробив свій вибір: Прошена Глорія у другому заїзді. В останніх трьох забігах ця кобилка програла, але восени непогано відскакала на пів-ночі, хоч і знизилася в рейтингу. Ймовірні шанси були п'ятнадцять до одного.

Я завжди був азартним гравцем. Коли вчився у коледжі, то здебільшого жив з гри в покер зі студентською братією. А коли працював у Вермонті, грав у покер що-тижня, аж допоки звідти не поїхав — за моїми підрахунками, вигравши кілька тисяч доларів. Утім, з того часу мені не дуже щастило.

Власне, саме пристрасть до азартних ігор привела мене у готель «Сент-Огастен». Коли мене вперше занесло до Нью-Йорка, я випадково познайомився у барі з букмекером. Він жив і вів свої діла прямісінько у готелі. Букмекер позичав мені гроші, і наприкінці кожного тижня ми розраховувалися. Готель з дешевих, терпимих, адже з моїм фінансовим становищем не до розкоші. Коли я заборгував йому п'ятсот доларів, він скасував кредитування. « На твоє щастя, — повідомив букмекер, — тут щойно звільнився з роботи нічний портьє, і менеджер шукає нового». А ще він сказав, що з вигляду й бесіди я людина освічена, до того ж він точно знає, що додавати й віднімати я вмю. На роботу я погодився, проте знайшов інше житло. Цілодобово стирчати у «Сент-Огастені» — це вже занадто для кого завгодно. Я щотижня виплачував букмекеру частину боргу зі своєї зарплатні. Коли я виплатив давній борг, він знову почав мені позичати. Тепер я винен йому лише сто п'ятдесят доларів.

Як ми спочатку й домовлялися, я щоночі записував свої ставки на день, вкладав папірець у конверт і залишав його у чарунці на рецепції. Він ніколи не прокидався раніше одинадцятої ранку. Я вирішив поставити п'ять доларів. Якщо коняка прийде першою, це зменшить мій борг наполовину.

Рекомендована література

Вілла других шансів

Багач, бідняк

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ